

Jožica Zoroja

Učiteljico Jožico Zoroja naši bralci že dobro poznajo po njenih prispevkih v našem glasilu. O priznanju OF, ki ga je dobila, pravi: »Človeku je prijetno takrat, kadar njegova hotenja in mišljenja v družbi naletijo na ugoden odmev. Srebrno priznanje OF je torej potrditev naših dejanj in hkrati zagotovilo, da našim ciljem sledimo tudi v bodoče. To ni priznanje posamezniku, to je pravzaprav priznanje vsemu družbenemu življenju, ki utripa v socialistični družbi.

Vsa leta že sodelujem z odborom ZB na terenu Milana Majcna in Hinka Smrekarja. Odborniki so izredno marljivi. Z vsemi člani je delo prijetno, saj z ljudmi, ki imajo za seboj dobo borbe in poveljno organizirano delo, kaj hitro najdemo skupno govorico za dejanja, ki nam jih nalaga sedanost.

Poleg drugih zadolžitve v javnem življenju je osnovni poklic tovarišice Zorojevo delo z mladino. To delo je zelo odgovorno in v tem času posebno težko in naporno. Vendar v razred kljub temu nikoli ne stopi z nejevoljo. Rada ima mladino in rada z njo sodeluje v razredu in izven šole.

»Z mladimi je vedno treba tesno sodelovati, jim vcepljati domoljubje in samozavest,« pravi. »V poveljnih letih smo prepuščali to najpomembnejšo dolžnost šoli in še to brez izrecnega usmerjanja in nadzora, namesto da bi za vzgojo mladine skrbela vsa naša družba in bi s cilji šole in šolnikov utripalo vse okolje in vse življenje naše dežele.

Mladi so v svoji notranjosti dovzetni za vse dobro in pošteno, premalokrat pa pomislimo, da so tudi dobri opazovalci in kritiki. To, kar smo dosegli v naši družbi, so bile v NOB le daljne, daljne sanje. To široko sproščenost demokracije in ljudske volje premalo cenimo. Ne zavedamo se, kako dobro živimo in premalo spoštujemo lastno deželo. Nekatere prevzamejo luči in blišč velemest v kapitalističnih državah, ki ne morejo nikoli obsijati revne četrti njihovih predmestij, kjer vlada lakota,

revščina in nesnaga nezaposlenih. Boli me indiferentnost nekaterih naših ljudi do vsega našega javnega in političnega življenja. Le kako bi uspela, namesto v delovni program neke organizacije, napisati raje v srca naših ljudi te besede: »Spoštuj svojo deželo, ljubi jo in bodi ponosen nanjo!«

Jože Kos

Kot mladinec je bil Jože Kos leta 1942 sekretar mestnega komiteja SKOJ v svoji rodni Idriji, že leta 1944 pa je postal član izvršnega komiteja SKOJ za Severno primorsko okrožje. Kot naprednega mladince so ga Italijani veliko zapirali, tako da je bil do odhoda na specializacijo v ZSSR leta 1944 v 11 fašističnih zaporih po Italiji. Leta 1947 se je vrnil kot pomočnik komandanta polka. Po demobilizaciji je bil vrsto let odbornik občinske skupščine Ljubljana-Center in kakor pravi, »večni« predsednik delavskega sveta in upravnega odbora Avtonabave, kjer je zaposlen kot šef skladiščne službe. Dvanajst let že živi v Dravljah in do nedavnega je bil predsednik SZDL v svoji krajevni organizaciji in občinskem izvršnem odboru, vendar je te funkcije zaradi bolezni moral opustiti.

Priznanja OF je bil zelo vesel in sam pravi: »Za priznanje ni nikoli prepozno. Če človek dela, dela brez posebnih pričakovanj, je zadovoljen, če je njegovo delo uspešno. Seveda problemov, ki jih je vedno več, ne moremo rešiti naenkrat. Pri akcijah, ki jih imamo, žal mladina ni preveč zavzeta.«

Julija Kunc

Julija Kunc že 30 let dela v socialnem skrbstvu v svoji krajevni skupnosti in naši šišenski občini. Med vojno je bila sekretar AFŽ za občino Tjesečno, ki leži med Šibenikom in Biogradom, kjer jo je zatekla zadnja vojna. Leta 1943 je bila tudi delegat na pokrajinski konferenci AFŽ za srednjo Dalmacijo.

Po svobodi se je v Ljubljani takoj vključila v terensko delo kot sekretarka AFŽ krajevne skupnosti Milan Majcen, kjer je bila tudi soustanoviteljica vrtca na tem terenu in vzgojiteljica.

Za priznanje OF pravi: »To odlikovanje mi veliko pomeni, nisem pa delala za priznanje. Delala sem iz notranje potrebe, ker sem vedno veliko čutila do sočloveka. V veselje mi je, če lahko komu pomagam. Mislim, da bi morali k delu na terenu pritegniti več mladih, ker se mi iz leta v leto bolj staramo. Bolj množično naj bi se vključevali — na socialnem področju, v društva prijateljev mladine ali v SZDL. Na našem terenu se vsi dobro razumemo in po uspehih gotovo nismo med zadnjimi.«

O predlogih na svojem terenu in v naši občini nam je tovarišica Kunc dejala: »Na našem terenu bi bilo vsekakor nujno potrebno razširiti otroški vrtec zaradi vedno večjih potreb in pritožb, da ta ali oni otrok ni dobil

mesta v vrtcu. Materam otrok do tretjega leta starosti bi morali dati večjo podporo, kakor tudi nuditi zdravstvene usluge na domu, ker je materi težko nositi bolnega otroka v zdravstveni dom. Rešiti bi morali stanovanjski problem socialno ogroženih družin, uskladiti pokojnine in čimprej zgraditi večji dom upokojencev v Šiški, ker bi na ta način dobili tudi stanovanja za mlajše družine.«

Vinko Weisselsen

»Delo aktivistov na terenu občani premalo cenijo, zato mi priznanje pomeni predvsem zahvalo za delo pri Rdečem križu«, je pričel svojo pripoved Vinko Weisselsen ter z grenko-bodo dodal, da borci niso deležni pozornosti, ki jo zaslužijo. »Moram priznati, da so na Hrvaškem naše delo veliko bolj cenili«, je še dodal.

V NOB se je vključil leta 1941. Že v novembru 1942 so ga zaprli ter ga obsodili na 15 let ječe. Do decembra 1943 je bil v političnih zaporih v Parmu, nato so ga Nemci prepeljali v Würzburg, odkoder sta s prijateljem Mlakarjem iz Senčurja pobegnili. S solzami v oči se spominja teh dni, saj sta se teden dni skrivala po gozdovih in živela od šipka in želoda in končno izčrpana leta 1945 uspela priti domov. Po vojni se je zaposlil pri železnici in od leta 1949—64 služboval v Osijeku.

»Ne morem pozabiti krivice, ki se mi je zgodila v Ljubljani leta 1965, ko bi moral prevzeti delovno mesto nadzornika vozovnih preglednikov. Zaradi zavisti in očitkov, češ, da imam lepo novo hišo, me niso sprejeli, kljub temu, da sem imel vse pogoje. Zaradi tega imam ca. 500 dinarjev nižjo pokojnino.«

Vinko je znan predvsem kot organizator krvodajalskih akcij v krajevni skupnosti Podutik, kjer sicer opravlja delo tajnika. Sam je 24-krat dal kri, v Valpovem pa je sam organiziral krvodajalsko akcijo. Ob 20-letnici krvodajalstva je dobil priznanje in plaketo.

»Moja želja je, da bi vsak šofer, ko na pravi voziški izpit, namesto v gostilno zavih na Zavod za transfuzijo krvi in dal kri, saj največ krvi porabijo ponesrečenci s cest.«

Franci Šušteršič

»Priznanja sem vesel, saj vidim v njem priznanje za dolgoletno delo v družbenopolitičnih organizacijah«, nam je dejal prijazen sogovornik, ki smo ga zmotili pri kuhanju kosila. Upokojeni vinarski inšpektor se je z odhodom v pokoj posvetil kuhanju in po zatrejanju soproge Kamile je zelo dober kuhar.

V mladih letih je telovadil pri Sokolu. V NOB se je vključil leta 1942 in deloval na različnih področjih, predvsem v gospodarskih odsekih PNOO za Slovensko Primorje. Mesec dni pred koncem vojne je bil ranjen v nogo, tedaj mu je žlica v nahrbtniku rešila življenje, opešal mu je sluh. Po vojni je delal na številnih odgovornih delovnih mestih v Litiji in Ljubljani. Nekako »na silo« je bil leta 1965 upokojen, čeprav bi še rad delal. Ve, da se mu

je takrat godila krivica, toda, tudi to je moral preboleti.

»Na terenu Šercerjevo sem bil sedem let predsednik socialno zdravstvene komisije Zveze borcev, toda letos so me na občnem zboru »odstranili« zaradi naglušnosti, čeprav bi še rad delal.

Vse prepočasi oživljajo hišni sveti, saj bi lahko odigrali povsem drugačno vlogo. »Dom« prepočasi rešuje vloge za popravila dotrajanih delov opreme in nastaja še večja škoda,« nam je žalosten pripovedoval.

Postavlja se vprašanje, zakaj se otepamo delavoljnih, zaslužnih družbenopolitičnih delavcev? Ob mrtvili, ki vlada v prenekateri družbenopolitični organizaciji, bi take občane še kako potrebovali, ali ne? »Zlati očka«, kot pravi Franciju soproga Kamila, bi z veseljem spet poprijel za delo...

**Martin
Kos**

»Priznanja sem bil vesel, saj ga ob ostalih odlikovanjih visoko cenim,« nam je povedal Martin, ko smo ga obiskali na domu. V njegovi hiši je bila leta 1939 okrožna partijska konferenca.

V NOB se je vključil leta 1941 v Rašiško četo, leta 1942 je bil komandir Roške čete, nato komandant Dolenjskega bataljona, inštruktor Gorenjskih enot in v letu 1943 organizator OF v rojstnem kraju. Leta 1941 je bil sekretar okrajnega komiteja KPS Medvode. Po končani vojni je bil na številnih odgovornih delovnih mestih v vojski, kjer mu je opešal sluh. Bil je tudi živčno pretrujen, zato je bil invalidsko upokojen.

Martin je prejel številna odlikovanja: je nosilec Spomenice, Ordена Bratstvo jedinstvo, Red hrabrosti, zaslug za narod II. in III. stopnje, Ordена za vojne zasluge, Partizanske zvezde.

»Vedno sem bil tam, kjer je bilo treba najbolj garati. Kar drugi niso mogli narediti, tam sem bil določen jaz. Vedno sem rad delal, saj me še danes delo drži pokonci,« nam je dejal.

Vseskozi je bil aktiven v družbenopolitičnih organizacijah, bil je član komiteja občine Sentvid, član predsedstva SZDL v Šiški, sekretar partije, sedaj predsednik Zveze borcev terena Gameljne, Rašica in vodja štaba civilne zaščite.

»Treba bo poživiti delo družbenopolitičnih organizacij v občini, vključiti v delo krajevnih skupnosti ljudi iz tovarn, saj vemo, da je na relaciji Krajevna skupnost—tovarne vse premalo sodelovanja,« nam je za konec povedal Martin.

**ELEKTROSTROJNO PODJETJE
LJUBLJANA, ALEŠEVCEVA 52**

**PRIPOROČA SVOJE IZDELKE
IN ČESTITA VSEM OBČANOM
OB DNEVU REPUBLIKE**

ZIRIJA

za podeljevanje priznanj Osvobodilne fronte
slovenskega naroda pri Mestni konferenci
SZDL Ljubljana, Komenskega 7

razpisuje

za leto 1974

80 srebrnih priznanj Osvobodilne fronte,
ki jih bomo podelili za območje ljubljanskih
občin ob obletnici ustanovitve osvobodilne
fronte slovenskega naroda — 27. aprila 1974.

Priznanja bomo podelili posameznikom in
organizacijam na območju mesta Ljubljane za
dosežke trajnejše vrednosti v družbenopolitični
dejavnosti, razvijanju samoupravnih odnosov
in uveljavljanju revolucionarnih tradicij
Osvobodilne fronte.

Zirija bo predvsem upoštevala delovne ljudi,
občane in njihove organizacije, ki so se posebno
izkazali in so še dejavni pri uresničevanju
idejnopolitičnih nalog SZDL v družbenopolitičnih
in drugih organizacijah, organizacijah združenega
dela, samoupravnih in družbenopolitičnih skupnostih,
še posebej pa v socialistični vzgoji mladine. Še posebno
bomo upoštevali mlajše družbenopolitične delavce.
Izbrali bomo zlasti tiste, ki za svoje družbenopolitično
delo še niso dobili pomembnejših družbenih priznanj,
odlikovanj ali nagrad.

Predlog za srebrna priznanja OF naj pošljejo
predlagatelji (družbenopolitične in družbene
organizacije, organizacije združenega dela,
društva in drugi družbeni dejavniki) občinskim
komisijam za podeljevanje priznanj OF pri
ustreznih konferencah SZDL oziroma mestni žiriji
najkasneje do 15. januarja 1974. Kasnejših predlogov
žirija ne bo mogla upoštevati v letu 1974.

Opomba: Obrazce za predlog priznanja OF
dobite pri ObK SZDL Ljubljana—Šiška.

Mestna žirija za podeljevanje
priznanj OF

Povezava društev

TD Šiška je imelo svojo sejo v zbiljskem
turističnem domu, udeležili pa so se tudi
predstavniki TD Zbilje in Medvode, manjkala
je le predstavniki TD Sentvid. Seje se je udeležil
tudi predsednik Sveta za turizem in gostinstvo
občine Šiška tovariš Ganter.

Vsako turistično društvo je doslej delovalo
zase in se zanimalo predvsem za svoje probleme
in težave. V turističnem delu pa so potrebni
skupni cilji: urejevanje stanovanj in okolja,
čuvanje in ohranjanje raznih zgodovinskih
kulturnih spomenikov v zvezi z Zavodom za
spomeniško varstvo, urejevanje raznih turističnih
kažipotov. Ako bi to urejevali posamično ali
deljeno, ne bi dosegli vidnega uspeha. Beseda
je dala besedo in po raznih razgovorih in
izmenjavah mnenj smo sklenili ustanoviti
Občinsko zvezo Šiška, ki bi povezovala vsa
turistična društva v občini. Podobne turistične
zveze imajo tudi po drugih občinah Slovenije.

Ustanovljen je bil pripravljajni oziroma
iniciativni odbor, v katerega so bili izvoljeni
tovariši: iz TD Šiška Miloš Mikolič, Stanko
Skočir, iz TD Zbilje Anton Rozman, iz TD
Medvode Anton Lah in Srečko Kušar ter tovariš
Gantar, pozneje bo morda še kdo drugi. Odbor
bo sklical sestanek, kjer se bo pogovorilo o
vseh pripravah za sklicanje občnega zbora
občinske turistične zveze, ki naj bi bil v
novembru oziroma prve dni decembra.

Stanko Skočir

(Nadaljevanje z 11. strani)

● Na postaji milice mi niso hoteli povedati, koliko pritožb so že dobili v zvezi z neredi v mladinskem klubu. Novinar ob Dnevniku »Zelenem telefonu« je imel več sreče, saj v odgovoru na vprašanje občanke, doklej še hrup v centru, piše tam med drugim tudi tole: Bilo je nekaj pritožb občanov na račun Mladinskega centra Zgornja Šiška, vendar posredovanja niso bila potrebna.

● Tako, naša akcija je bila bolj ali manj uspešno zaključena. Kdo je na pravi strani? Ali so očitki upravičeni? Težko bi se pridružil enemu ali drugemu mnenju, to tudi ni bil naš namen. Kljub vsemu ima človek občutek, da tako hudo, kot se zdi po očitkih, vendarle ni.

● Neredko so ljudje prenapeti, prehitro najdejo dlako v jajcu in reagirajo na vsak vrisk dobrovoljnih posameznikov iz kluba. Tistim pa, ki jim je mladinski center pri srcu, tistim, ki v njem delajo in se zabavajo, bi pa le priporočili, naj svoje gramofone vsaj malo utišajo, saj je tako včasih še lepše, ali ne?

● In še nekaj. Če so mladinci v Mladinskem centru Zg. Šiška premagali že toliko težav in preprek, če so znali pljuniti v roke in si s trdom postaviti tako lepo zavetišče, ali res ne morejo ugnati teh redkih posameznikov, ki mečejo slabo luč na ves klub? Nek stanovalec bloka ob Rašiški ulici v Soskeski 6 mi je povedal, da so v skupini, ki vsako soboto in nedeljo ob polnoči rjuje po cesti in se objestno pači, vedno isti korenjaki. Če ne gre drugače, se ne bi dalo to stvar urediti s sodelovanjem milice? Mladinci, ne dovolite vendar, da se zaradi peščice objestnežev ljudje zgražajo nad vašim klubom, kjer se shajate in se zabavate. Nad klubom, ki ste si ga sami uredili!

Andrej Logar

